

မြမြစိမ်း

နေဆယ်စင်းနဲ့ယမင်းငယ်
ပန်းချီဆောင်ရွက်သူ

နေဆယ်စင်းနဲ့ ယမင်းငယ်

၁။

ခိုင်နွယ်လတ်သည်လေယာဉ်ပြတင်းပေါက်မှနေ၍

လေဆိပ်ဆင်ဝင်အောက်ဆီသို့ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိသည်တွင် ဦးသော် ဇင် တစ်ယောက်
သူရှိနေသော လေယာဉ်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေ သည်ကို သူတွေ့ရှိလိုက်ရသည်။ ဦးသော
ဇင်၏ အမူအယာသည် ပကတိအေးစက်တည်ငြိမ်နေ၏ ။

အကယ်၍ သာ ဦးသော် ဇင်၏ နံဘေးတွင် မေမေသာ ရှိမည် ဆိုလျှင်
မေမေသည် ဆင်ဝင်၏ တိုင်ကလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ
သူရှိနေသော လေယာဉ်ဆီသို့ မျက်ရည်ဖြူဖြူကျနေသော မျက်လုံးကြီးများ ဖြင့်
ကြည့်နေမည် မှာ သေချာလှတော့သည်။

ခိုင်နွယ်လတ်သည် မျက်စိထဲတွင် သူချစ်သော မေမေ့ကို မြင်ယောင်လာမိကာ
ရင်ထဲတွင် တလိုက်လိုက်တက်လာမိ၏ ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူကြည့်နေမိသော ဦးသော် ဇင်၏ ရုပ်လုံးသည်
မူဝေဝိုင်းဝါးလာတော့၏ ။

ချစ်သော မေမေအတွက်အသော မတတ်နိုင်သော ပရိဒေဝမီးကဖြင့်
ခိုင်နွယ်လတ်၏ ရင်တွင် တောက်လျက်ဆဲပါပေ။

ခိုင်နွယ်လတ်က ရှည်လျားကော့ပုံနေသော မျက်တောင်များ ကို
ခတ်လိုက်သည်တွင် ရစ်ဝဲတွဲ ခို နေသော မျက်ရည်ပေါက်တို့သည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ ဥကနဲ
ဥကနဲလိမ့်ဆင်းကျလာကြတော့၏ ။

ကိုယ့်အပူနှင့် ကိုယ်၊ ကိုယ့်ဝေဒနာနှင့် ကိုယ် လုံးထွေးနှောင်ဖွဲ့နေမိသည်မို့
ခိုင်နွယ်လတ်တစ် ယောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမမူနိုင်မိသော် လည်း ပတ်ဝန်းကျင်ထဲက

သူသည် ခိုင်ခံ့လတ်ကို သတိပြုအကဲခတ်မိနေသည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်၏ ။

ခိုင်ခံ့လတ်၏ ဖြူနုသော ပါးအိုဖောင်းဖောင်းကလေးနှစ် ဖက်ပေါ်သို့ တလိမ့်လိမ့်ကျနေသော မျက်ရည်ပုလဲဥကလေးများ ကို မြင်ရလာသည်တွင် မဆီမဆိုင်ပါပဲလျက် သူ့ရင်တွင် လည်း တင်းကျပ်နေ မိ၏ ။

မကြာမီ လေယာဉ်စက်နှိုးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ခိုင်ခံ့လတ်သည် စက်သံကြောင့် ထင်၏ ။ အနည်းငယ် လှုပ်ရှားလာပြီး လက်ထဲတွင် ကိုင်ဆောင်ထားသော လက်ကိုင်ပုဝါကလေးဖြင့် မျက်ရည်များ ကို တို့ကာ တို့ကာ သုတ်လိုက်ပြီး ထိုင်ခုံ နောက်မီတွင် ဦးခေါင်းကလေးကို ထိကပ်မီခိုထားလိုက်သည်။

လေယာဉ်သည် လေယာဉ်ပြေးလမ်းမဆီသို့ ဦးတည်လိုက်ပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဦးသော ဇင်သည် ခိုင်ခံ့လတ်၏ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

"ဟင်း"

ခိုင်ခံ့လတ်ထံမှ သက်မချသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ခုံချင်းယှဉ်၍ ထိုင်နေသူသည် ခိုင်ခံ့လတ်၏ မျက်နှာကလေးကို ရဲရဲတင်းတင်းပင် လှည့်ကြည့်လာတော့သည်။

ခိုင်ခံ့လတ်သည် နောက်မီတွင် ခေါင်းကလေးကို မီ၍ မျက်စေ့ကို မှိတ်ထားနေ၏ ။

အနည်းငယ်မော့နေသော အနေအထားတွင် ခိုင်ခံ့လတ်၏ ဘေးတိုက်မျက်နှာကျပ်သည် လက်ကားမြှောက်သော အလှပန်းချီကားတစ်ချပ်အလားထင်ရပေ၏ ။

နက်မှော င်ကော့ပုံနေသည့် မျက်တောင်များ သည် ဖြူနုသော ပါးအိုမိုမိုနှစ် ဖက်ပေါ်တွင် တင်ထားဘိသို့ ရှိ၏ ။

မျက်ခုံးအလှ၊ နှာတံအလှ၊ နှုတ်ခမ်းအလှ စသည်စသည်တို့သည် အပြစ်ဟူသည်

ပြောဖွယ်ကုာ မရှိ။

ဒီသူငယ်မသည် လှလိုက်ပါဘိတော့သည်။

လေယာဉ်သည် မြေပြင်နှင့် ခွာ၍ လေထဲသို့ ထိုးတက်လိုက်သည့်အခါတွင် ခိုင်ခံ့လတ်၏ ဂင်ထဲတွင် သိမ့်ကနဲ တံသွားမိပြီး မျက်လုံးကလေးများ ပြူး ဝိုင်းသွားရှာသည်။

သည်အခါမှ သူ့အား ဂရုတစိုက်ကြည့်နေမိသူသည် တည်ကြည်သော အသွင်ဖြင့် ပြုံး လာသည်။

အော်လေယာဉ်စီးအတွေ့ အကြုံမရှိသေးသူကလေး ပင်ထင်

"ဘာမှ မ ဖြစ်ပါဘူး။ မကြောက်ပါနဲ့။"

အနီးကပ်၍ ထွက်ပေါ်လာသော အောင်အောင်မြင်မြင်ရှိလှသည့်အသံကို ကြားရကာမှ ခိုင်ခံ့ လတ်သည် ဘေးဘီကို ကြည့်ဖို့ သတိရလာတော့၏ ။

တွေ့ ရပါပြီ။

သူနဲ့ဘေးထိုင်ခဲ့တွင် အမျိုးသားကြီး တစ်ယောက် မျက်နှာထားကလည်း တည်ကြည်လွန်းလှ၏ ။

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို အပြည့်အဝဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသားသည် ဥပမိရုပ်ကောင်း၍ ဖြူဖြူခန့်ခန့် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ရှိလှပါဘိတော့သည်။

သူသည် ခိုင်ခံ့လတ်၏ ဦးခေါင်းတည့်တည့်ကို လေဝင်ပေါက်ကလေးကို လှည့်ပေးလိုက် သည်။

ခိုင်ခံ့လတ်သည် တိုးဝင်လာသော လေ၏ ထိတွေ့မှုကို ခံစားရတော့မှ သူနဲ့ဘေးက အမျိုးသားကြီးကို ပြုံး ပြဖော်ရလာ၏ ။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ မိခိုင်က လေယာဉ်တစ်ခါမှ မစီးဘူးတော့ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတယ်"

အသံကလေးက ကြည်ကြည်လင်လင်ရှိလှပါ၏။

သည့်ကလေးမ ရုပ်ရည်သာ သနားကမားရှိသည်မဟုတ်၊ အသံကလေးကလည်း သာလှသည်။ သူ့နားထဲတွင် ငွေဆွဲလည်းကလေး လှုပ်ခါနေသည့်နှယ်ရှိလှ၏။

ဘဝဆုတောင်း ကောင်းလှသူပါတကား။

"စီးကျင့်မရှိရင် ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်"

ခိုင်နွယ်လတ်သည် အားပေးလာသူကို သဲ့သဲ့ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။

"သကြားလုံးသုံးဆောင်ပါဦးရှင်"

အမျိုးသားကြီးသည် လေယာဉ်မယ်ကလေး ကိုင်ဆောင်ထားသော လင်ဗန်းထဲမှ သကြားလုံး တစ်လုံးကို ယူပြီး ခိုင်နွယ်လတ်ကို ပေးလာသည်။

"သကြားလုံးလေး ငုံထားလိုက်၊ တော် ရုံတန်ရုံ ရင်ထဲ ပျံ့လာရင်တောင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး"

ခိုင်နွယ်လတ်သည် ငြင်းဆန်ရန်မရှိဘဲ သကြားလုံးကို ငုံထားလိုက်မိသည်။

"ဒီက ညီမက ဘယ်မှာ ဆင်းမှာ လဲ"

"မိခိုင်လား မိခိုင်က ဟဲဟိုးမှာ ဆင်းမှာ ပါရှင်"

"အော် ဟဲဟိုးမှာ ဆင်းမှာ ကိုး။ မကြာပါဘူး။ တစ်နာရီခရီးပါပဲ"

"အစ်ကိုကကော ဘယ်မှာ ဆင်းမှာ လဲဟင်"

"ဟဲဟိုးမှာ ပဲ။ ဆင်းမှာ "

"အော်"

ခိုင်နွယ်လတ်သည် မရဲတရဲ ဟန်ကလေးဖြင့် လေယာဉ်ပြတင်းပေါက်မှ အောက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။

ရေမြေတောတောင် တိုက်တာအဆောက်အအုံတို့ကို သေးကွေးလွန်းလှသည်။

မြင့်လိုက်သည့် ဝေဟင်ခရီး

ခိုင်ခွယ်လတ်သည် ရင်ဝကလေးကို လက်ဖြင့် ဖိပြီး ထိုင်ခုံနောက်မီတွင် ကျောက်ပြန်ကပ်ထား လိုက်သည်။

သည်အချိန်တွင် သူ့နံဘေးက အမျိုးသားကြီးသည် သတင်းစာကို ဖတ်ရှုနေ၏ ။

ခိုင်ခွယ်လတ်သည် သတင်းစာထဲတွင် အာရုံစူးစိုက်နေသော အမျိုးသားကြီးအား တစ်ချက်မျှ ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် မျက်စိကို မှိတ်ကာ ငြိမ်လိုက်၏ ။

"ဟင်း စိတ်မောလိုက်တာ။ စိန်ပန်းမြိုင်မှာ ကိုဇော်သာ ရှိမနေရင် ဒုက္ခပါပဲ"

ခိုင်ခွယ်လတ်အတွက် ရှေ့ဆက်ရမယ့်ခရီးသည် ရင်မောစရာ အတိသာတည်း။

အတွေ့ : ဂယက်ရိုက်မှု ကြောင့် ခိုင်ရွှေလတ်၏ ရွှေရင်အစုံသည် နိမ့်တုံမြင့်တုံလှုပ်ရှားနေ၏ ။

စိတ်စက်ရှုပ်ထွေး၊ ရင်မအေးသော အမူအယာကလည်း ခိုင်ခွယ်လတ်၏ ပျံ့မျစ်နုနယ်သော မျက်နှာကလေးပေါ်တွင် ပီပြင်ပေါ်လွင်၍ နေ၏ ။

"အင်း ဒီကလေးမ သက်ပြင်းတချချပင့်သက်တရှိုက်ရှိုက်နဲ့ ဘယ်လိုပြသနာတွေ နဲ့များ ရင်ဆိုင်နေရတာ ပါလိမ့်"

သတင်းစာ ဖတ်ရှုနေဟန် ပြုနေသော အမျိုးသားကြီး၏ စိတ်အာရုံသည် တစ်ဖက်ထိုင်ခုံက မိန်းမလှလေးထံသို့ ပျံ့လွင့်နေ၏ ။

"အိုး ခက်တော့တာပဲ ငါဘယ်လို ဖြစ်နေတာပါလိမ့်။ ငါ့စိတ်အာရုံထဲမှာ သူ့ကို

စွဲနေမိပါလား။ ငါနဲ့သူ ဘာဆိုင်သလဲ။ ခရီးသွားအချင်းချင်းပဲဟာ။ ငါဘာ ဖြစ်လို့ သူ့ကို အနုစိတ်စိတ်ဝင်စားနေပါလိမ့်"

အမျိုးသားကြီးက ခေါင်းတရမ်းဂုမ်းပြုရင်း သူ့ကိုယ်သူ သဘောမကျမိဟန်ဖြင့် မျက်နှာကြီး တည်လာ၏ ။

အမျိုးသမီးတစ်ဦးအပေါ် မျှလောက် စိတ်ဝင်စားဖူးသည်မှာ သူ့တစ်သက်တွင် သည်တစ်ကြိမ် ပထမဦးဆုံးသာတည်း။

ဆန်းသည်။ အတော့်ကို ဆန်းလှသည်။

သူ့ကိုယ်သူပင် နားမလည်နိုင်တော့။

သူက မိန်းကလေးထံတစ်ချက် မသိမသာကြည့်လိုက်သည်။

သူကလေးသည် မျက်စေ့မှိတ်၍ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေ၏ ။

မကြာမီ လေယာဉ်ရှေ့ ခန်းမှ ဟဲဟိုးကွင်းသို့ လေယာဉ်ဆင်းသက်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း အချက်ပေးကြေညာသံ ပေါ်လာ၏ ။

ငြိမ်နေသော မိန်းမပျိုကလေး၏ မျက်လုံးအစုံသည် ဖျတ်ကနဲ ပွင့်လာ၏ ။

သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ အိပ်မက်မက်နေရာမှ ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာသူတစ်ဦးကဲ့သို့ ထင်ရပေ၏ ။

နက်နက်ရွမ်းရွမ်းရှိလှသည့် သူ့မျက်လုံးကလေးများ သည် ဝိုင်းစက်၍ နေ၏ ။

ဆေးရေး ချယ်ဆိုးထားခြင်းမရှိသော သူ့နှုတ်ခမ်းကလေးတစ်စုံ ကတော့ အဘယ်ကြောင့် မှန်း မသိ ဖြူယော်၍ လာ၏ ။

သူသည် ပန်းနုရောင် ဆွယ်တာကလေးကို ပခုံးထက်တွင် လွှမ်းခြုံလိုက်ပြီး ထိုင်ခုံတွင် မတ်မတ် ကလေးပြင်၍ ထိုင်လိုက်သည်။

အမျိုးသားကြီးသည် သူ၏ လှုပ်ရှားမှု ကို တစ်စေ့တစ်စောင်း အကဲခတ်နေရာမှ

ရုတ်တရက် မေးခွန်းထုတ်လာပါသည်။

"အဖော်ပါတယ် မဟုတ်လား"

သူက စကားစလိုက်မိပြန်သည်။

"ရှင်"

မိန်းမပျို၏ ဦးခေါင်းသည်အမျိုးသားကြီးတစ်ဖက်သို့ ချာကနဲ လှည့်လာ၏ ။

"ခရီးသွားဖော် ပါတယ်မဟုတ်လား"

သူက ထပ်၍ မေးနေပြန်၏ ။

"အော် ဟို တစ်ယောက်ထဲရယ်ပါ"

သူ၏ ထူထဲနက်မှော င်သော မျက်ခုံးနှစ် ဖက်သည် သိသိသာသာ ကျုံ့ဝင်သွား၏

။

"ကွင်းထဲမှာ တော့ လာကြိုမယ့်သူ ရှိမှာ ပေါ့"

"ရှင် ရှင် ဟုတ်ကဲ့ "

ဖြေသာဖြေလိုက်ရပေမယ့် ခိုင်နွယ်လတ်၏ ရင်ထဲတွင် သံသယစိတ်များ ဖြိုး

ဝေနေမိ၏ ။

"ကိုဇော် လာပါစေဘုရား။ လေယာဉ်ကွင်းမှာ ကိုဇော် အသင့်စောင့်နေပါစေ"

ခိုင်နွယ်လတ်သည် ကြိတ်၍ ဆုတောင်းနေမိရှာ၏ ။

(၂)

ဟဲဟိုးလေဆိပ်သို့ လေယာဉ်ဆင်းသက်ပါလေပြီ။

ခိုင်နွယ်လတ်သည် လက်ဆွဲအိတ်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်၍ လေယာဉ်ပေါ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

သူ့ရင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားနေမှု က ခေါင်ကျူး နေ၏ ။

မျက်လုံးကလေးများ ကလယ်ကလယ်ဖြင့် သူသည် နေ့ကြိုများ ကြားတွင် သူ့ကိုဇော်ကို ရှာဖွေ နေသော်လည်း မတွေ့ . ရဘဲ ရှိနေ၏ ။

ရှာဖွေမှု အဆုံးတွင် ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာ၏ ။

ကတုန်ကရီ ဝေသီစိတ်များ ဖြင့် မတ်တပ်က လဲတော့မည့် အ ဖြစ်ကို မနကြီးကြီး
: စားထိန်းရင်း ခိုင်နွယ်လတ်သည် သူ့အဝတ်အစားများ ထည့်ထားသော သေတ္တာကို ရွေးယူလိုက်ပါသည်။

"အို ဘာလုပ်ရမလဲ။ သူလည်း မလာဘူး။ ဒုက္ခပါပဲ"

ခိုင်နွယ်လတ်၏ မျက်နှာကလေးပေါ်တွင် ချုံ့ပွဲချင့်ပစ်ချင်လှသည့်အသွင်က ဆောင်လာ၏ ။

ရှေ့ ဆက် မည် သို့ စခန်းသွားရမည် ကို ဦးနှောက်ထဲတွင် ဆူပွက်မတတ် တွေ
: တောနေမိစဉ် တွင် လက်ကိုင်အိတ်တစ်လုံးကို ဆွဲကိုင်ထားသူတစ်ဦးသည် သူ့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာ၏ ။

သူမော်ကြည့်လိုက်သည်။

"အော်"

သူ့အနားရပ်လာသူက လေယာဉ်ပေါ်က အမျိုးသား

"ကြိုမယ့်လူရောက်မလာဘူးထင်တယ်"

ခိုင်နွယ်လတ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ခိုကိုးရာမဲ့ မျက်လုံးကလေးများ ဖြင့် တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့် လိုက်ပြီး ဦးခေါင်းကလေး ဆက်ကနဲ ညှိတ်ပြလိုက်သည်။

"ဘယ်ကိုသွားမှာ လဲ။ ကိုယ့်ကားနဲ့ လိုက်ချင်လိုက်ခဲ့လေ။ ဝင်ပို့ပေးမယ်"

ခိုင်နွယ်လတ်သည် လက်ထိပ်ကလေးကို ကိုက်၍ ချိတ်ချိတ် စဉ်းစားနေဟန်ပြု နေ၏ ။

"လိုက်မယ် မဟုတ်လား"

"မိခိုင် အား . . . အားနာ"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဘယ်နေရာကို ပို့ပေးရမှာ ပဲ"

"စိန်ပန်းမြိုင်ကိုပါရှင်"

"ဟင် စိန်ပန်းမြိုင်"

အမျိုးသားကြီး၏ မျက်နှာသည် ပြုံး ယောင်သန်းနေရာမှ စိန်ပန်းမြိုင်ဟူသော အမည် ကို ကြားလိုက်ရလျှင် တည်ကနဲ ဖြစ်သွား၏ ။

စူးရှနက်ပြောင်သော သူ့မျက်လုံးအစုံသည် စူးစမ်းခြင်းအသွင်ဖြင့် ခိုင်နွယ်လတ်အား ရဲတင်းစွာ ကြည့်လာကြသည်။

"စိန်ပန်းမြိုင်ကို ဒီ ဒီက အစ်ကိုက သိသလားဟင်"

ခိုင်နွယ်လတ်သည်အားလျော့လာဟန်ရှိသော အသွင်ကလေးဖြင့် အမျိုးသားကြီး၏ မျက်နှာကို မော်ကြည့်ကာ မေးလိုက်မိပါသည်။

"သိပါတယ်"

ဖြေသံက တိတိပျက်ပျက်ရှိလှသည်။

မည် သို့ပင် ဖြစ်စေ ဒီအဖြေကို ကြားရတော့ ခိုင်နွယ်လတ်မှာ
အားတက်သွားမိသည်။

"မင်း ဦးစိုင်းခမ်းတိနဲ့ ဘာတော် လဲ"

"ရှင် ဦးစိုင်းခမ်းတိဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ မိခိုင်မသိပါဘူး"

"ဦးစိုင်းခမ်းတိကို မသိဘူး ဟုတ်လား။ မင်းသွားမယ့် စိန်ပန်းမြိုင်က သူ့အိမ်ပေါ့"

"အော် ဟုတ်လား။ မိခိုင် သူ့ကိုတော့ မသိပါဘူး။ စိန်ပန်းမြိုင်မှာ နေတဲ့ ကိုဇော်မျိုး
ခိုင်ဆီကို သွားမှာ ပါ။"

အမျိုးသားကြီး၏ မျက်ခုံးတစ်ဖက်သည် ထပ်မံကြားလိုက်ရသော အမည်
တစ်ခုကြောင့် အထက်သို့ မြင့်ချီသွားပြန်၏ ။

"ဒီသူငယ်ခ ဇော်မျိုးနိုင်နဲ့ ဘာတော် ပါလိမ့်။ အမျိုးလား။ ဒါမှမဟုတ်"

"ကိုဇော်မျိုးနိုင်ကိုကော အစ်ကိုသိပါသလားရှင်"

"အင်း ဆိုပါတော့"

ခိုင်နွယ်လတ်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ပန်းနုသွေးကလေး လျှမ်းတက်လာသည်။

"ကဲ စိုင်းလုံ သူ့ပစ္စည်းတွေ ကားပေါ်တင်ပေးလိုက် "

အမျိုးသားကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်နေသော ရှမ်းအမျိုးသားတစ်ဦးသည်
ခိုင်နွယ်လတ်၏ ပစ္စည်းများ ကို လင်ရိုဘာကားတစ်စီးပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက် သည်။

"ကဲတက်"

ခိုင်နွယ်လတ် ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်ပါသည်။

ကားအတော် ကလေး မောင်းလာခဲ့သည့်အထိ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး

စကားမပြောမိကြသော်လည်း ခိုင်နွယ်လတ် ကတော့ သူ့နံဘေးက အမျိုးသားကြီးကို
ကားနောက်ကြည့်မှန်ထဲကတစ်ဆင့် မသိမသာ အကဲခတ်နေမိ၏။

သူ့မျက်နှာကြီးပေါ်တွင် လေဆိပ်မှ ထွက်ခွာလာကတည်းက အပြုံး ပျောက်နေ၏
တည်လိုက်သည်က အလွန်။

ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းနှင့် ပင် ခိုင်နွယ်လတ်၏ ရင်သည်
ဒိုးဒိုးဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာနေမိ၏။

“အို ကိုဇော်ကို မတွေ့ ရလို့ အားငယ်မိမိတ်နဲ့ ဒီလူနောက် လိုက်ခဲ့မိတာ မှာ
ငြိထင်တယ်။ သူ သူ လူဆိုးလား။ လူကောင်းလား။”

ဖြူဖြူနုနုပျိုပျိုပြင်ထက်တွင် ချွေးဥကလေးများ ပင် တွဲ ခိုလာနေ၏။

“ဒီ ဒီ လမ်းက စိန်ပန်းမြိုင်ကို သွားနေတာမှ ဟုတ်ရဲ့ လား။”

ခိုင်နွယ်လတ်၏ မျက်နှာသည် ရှေ့တူရှုသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေသော အမျိုး
သားကြီးဘက်သို့ ချာခဲ နဲ့ လှည့်လာသည်။

ပြုံး ကျယ်ဝိုင်းစက်နေသော မျက်လုံးကလေးများ ဖြင့် ဇောချွေးများ စိုကာ သူ့အား
အထိတ်တလန့်ကြည့်လာသော မိန်းမပျိုကလေးကို အမျိုးသားကြီးသည် မပြုံး မရယ်
တည်ငြိမ်သော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ရပ်ပါ။ ရပ်ပါ ဒီကဘဲ ဆင်းမယ်။ ”

ခိုင်နွယ်လတ်၏ အသံသည် ပြာ၍ တုံ့နေ၏။

အမျိုးသားကြီးမှာ မိန်းမပျို၏ အ ဖြစ်အပျက်ကို သဘောမပေါက်မိနိုင်ဘဲ
အံ့အားသင့်၍ သွားမိ၏။

“ဟေ့ စိုင်းလုံ ကားခဏရပ်လိုက်စမ်း။ နေပါဦး။ အင်းဘာ ဖြစ်တာလဲ”

ခိုင်နွယ်လတ်သည် ဟိန်းထွက်လာသော သူ့အသံကြောင့် ရင်ထဲတွင် သိမ်ကနဲ

တုံသွားပြီး သူ့ကို အသနားခံသော မျက်လုံးကလေးများ ဖြင့် မော်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ . . . ကျွန်မ ဟို ဒီကပဲ ဆင်းသွား”

“မင်း ရူးနေသလား။ ဒီလမ်းမဘက်ီးမှာ မင်းဆင်းသွားလို့ ဖြစ်မလား။ စိန်ပန်းမြိုင်ရောက်ဖို့ အဝေးကြီး လိုသေးတယ်”

ခိုင်နွယ်လတ်သည် သူ့အား စူးစူးရှရှကြည့်၍ ဒေါသထွက်သလို ပြောနေသော အမျိုးသားကြီး၏ မျက်နှာကို မကြည့်ဝံ့သော ဟန်ဖြင့် မျက်လွှာကို ချလိုက်သည်။

ဖြူရောင်နေသော သူ့နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးကလေးသည် ဆက်ဆက်တုံနေ၏ ။

“ဘာလဲ။ မင်းက တို့ကို မယုံလို့လား”

သူ့ကိုလည်း မကြည့်ဝံ့ပါ။ သူ့အမေးကိုလည်း မဖြေဝံ့ပါ။

ခိုင်နွယ်လတ်သည် အသံငယ်၍ နေမိ၏ ။

“ဒီမယ် အမိလေး။ စိတ်ချလက်ချသာ လိုက်ခဲ့။’

မင်းကို တို့ လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ဘူး။ မင်းသွားမယ့် စိန်ပန်းမြိုင်ထက် တို့က အန္တရာယ်ကင်းတယ်ဆိုတာ မင်းနောက်တော့ သိလိမ့်မယ်”

သူ့ဆရာ၏ အဖြေကို သဘောကျမိဟန်ဖြင့် စိုင်းလုံသည် ကွမ်းသွေးများ ဖြင့် မဲနေသော သွားများ ကို ပေါ်အောင် ပြုံး လိုက်သည်။

“ရှင်”

ခိုင်နွယ်လတ်၏ မျက်လုံးကလေးများ ပြူး ကျယ်ဝိုင်းစက်ရပြန်လေသည်။

“ကဲ စိုင်းလုံ မောင်းတော့”

အမျိုးသားကြီးသည် ခိုင်နွယ်လတ်၏ မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ တစ်ဖက်ကို လွှဲထားလိုက်သည်။ ခိုင်နွယ်လတ်သည် လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် ပါးစပ်ကိုပိတ်၍ ခေတ္တမျှ ငြိမ်သွား၏ ။

“သူ သူက ပြောတယ်။ စိန်ပန်းမြိုင်ထက် သူတို့က အန္တရာယ် ကင်းတယ်တဲ့ အဲဒါ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ သူ သူ စိန်ပန်းမြိုင်အကြောင်း ဘာတွေ သိထားလို့လဲ”

စိုးရိမ်ကြောင့် ကျစ်တိများ သည် ခိုင်ခွယ်လတ်၏ ရင်တွင် ဗလောင်ဆူ၍
ပင်လယ်ဝေလာ၏ ။

(၃)

စိတ်လှုပ်ရှားမှု ဒဏ်ကို အလူးအလဲခံစားနေပုံရသော ခိုင်ခွယ်လတ်၏
မျက်နှာကလေးကို ကြည့်မိတော့လည်း အမျိုးသားကြီး၏ ရင်ထဲတွင် သည် နုနုထွေးထွေး
မိန်းမလှလေးကို ကရုဏာမသက်ဘဲ မနေနိုင်တော့ပေ။

“အင်း သူ့ရုပ်ရည်၊ သူ့အသွေးအမွှေးကလေးနဲ့ စိန်ပန်းမြိုင်ဟာ ဘယ်လိုမှ
မစပ်ယှဉ်နိုင်ပါဘူး။ မလည်မဝယ် မနူးမနပ်နဲ့ ဒီသူငယ်မ ဒုက္ခတွေ မှဖြင့် ”

အမျိုးသားကြီးသည် ရှေ့ဆက်တွေ မိမူ က ရင်လေးလာစေဟန်ဖြင့်
ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်သည်။

သူသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောသင့်၊ မပြောသင့် အချိန်အတော် ကြာအောင်
စဉ်းစားပြီးမှ ဆက်ကနဲ ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်၍ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏ ။

“ဒီမှာ ”

ခိုင်ခွယ်လတ်သည် ခေါ်လိုက်သူဖက်သို့ မျက်နှာကလေး လှည့်လာ၏ ။

“ရှင်”

“သူ့အသံကလေးက တိုးတိမ်၍ နေသည်။”

“မင်းကို စပ်စုတယ်လို့တော့ မထင်နဲ့ပေါ့ကွာ။ စိန်ပန်းမြိုင်ကို

မင်းဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“ကျွန်မ ကျွန်မ ကိုဇော်မျိုးနိုင်ဆီကို သွားမလို့ပါရင်”

“ဇော်မျိုးနိုင်နဲ့ မင်းနဲ့ အမျိုးလား”

“ကျွန်မ”

ခိုင်နွယ်လတ်သည် ရှေ့ဆက်ရန် နှုတ်လေးနေဟန်ရှိ၏ ။

“ပြောပါ”

“ဟို သူက ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်းလောင်းပါ။ သူနဲ့ ကျွန်မ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မှာ ပါ”

“ဘာ မင်းနဲ့ ဇော်မျိုးနိုင်”

အမျိုးသားကြီးသည် ခုန်ထလှမတတ် အံ့သြခြင်းမျိုးဖြင့် ခိုင်နွယ်လတ်၏ မျက်နှာကို ဆက်ကနဲ ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ စိုင်းလုံကိုပါ ကြည့်လိုက်၏ ။

စိုင်းလုံပင်လျှင် ကားမောင်းအရှိန်ကို လျော့သွား၏

“ဟုတ်ပါတယ်ရင်”

ခိုင်နွယ်လတ်သည် ရင်ထဲကို စိုးထင့်စွာ ဖြင့် အမျိုးသားကြီး၏ မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း အဖြေရှာနေမိသည်။

“အို ဒီသတင်းစကားကြားရရုံနဲ့ သူ့အမူအရာကြီး တစ်မျိုး ဖြစ်ရသလား။ ဒါဆန်းတဲ့ သတင်းမှ မဟုတ်ဘဲ”

အမျိုးသားကြီးသည် အံ့အားသင့်သော အမူအရာ တစ်ဖြည်းဖြည်း တွေ ဝေလာကာ ဦးခေါင်းကို လေးတွဲ .စွာ တဆက်ဆက် ညှိတ်လာ၏ ။

“အော် မင်းက ဇော်မျိုးနိုင်ရဲ့ ဇနီးလောင်းကလေးကိုး”

အမျိုးသားကြီးက တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်၏ ။

“ရောက်ပါစေ စိန်ပန်းမြိုင်ကို မြန်မြန်ရောက်ပါစေ”

ခိုင်နွယ်လတ်သည် ကျိတ်၍ ဆုတောင်းနေမိ၏ ။

မကြာမီပင် တောင်းသော ဆုက ပြည့်လာသည်။

“ဟိုမှာ လှမ်းမြင်နေရတာ ဟာ စိန်ပန်းမြိုင်ပဲ”

အမျိုးသားကြီး ညွှန်ပြရာသို့ သူကြည့်လိုက်မိသည်။

မြိုင်ထလုမတတ်သော သစ်ပင်ကြီးများ အုပ်စိုးနေသည့်

ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခုကို သူတွေ့ လိုက်ရပါသည်။

မျှော်လင့်ချက်ရောင် ခြည်တွေ့ လိုက်ရသည်ထင်။ မိန်းမပျို၏

မျက်နှာကလေးသည် ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်နေရာမှ ပန်းနုရောင် အသွေးကလေး ပြေး၍ လာသည်။

ခြံရှေ့သို့ ရောက်လျှင် “စိန်ပန်းမြိုင်”ဟူသော ကြေးဝါဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို

မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့ မြင်ရတော့သည်။

ခိုင်နွယ်လတ်၏ နှုတ်ခမ်းလွှာကလေးများ သည် ပြုံး ရည်လူး၍

မျက်လုံးကလေးများ သည် တလဲ့လဲ့ အရောင် လင်းခါ မြူး ၍ လာ၏ ။

စိုင်းလုံက ဝင်းတံခါးကြီးရှေ့တွင် ကားကို ထိုးရပ်လိုက်သည်။

“ကဲ ဇော်မျိုးနိုင် ရှိလားလို့ သွားမေးလိုက်ပါဦး”

ခိုင်နွယ်လတ်သည် ကျေးဇူးတင်လှသော အပြုံး မျက်နှာဖြင့် အမျိုးသားကြီးအား

တစ်ချက်မော့ ကြည့်ပြီးနောက် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏

သူကလေး၏ ခြေလှမ်းများ သည် သွက်လျင်၍ နေ၏ ။

အမျိုးသားကြီးသည် ခိုင်ခံ့ယ်လတ်၏ လှုပ်ရှားမှု ကို ကြည့်နေရာမှ သူ့တပည့်
ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ပြောင်းလွဲ၍ ကြည့်လိုက်သည်။

